

Arrest

nr. 146 523 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 31 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. CAMARA en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het Gambiaanse staatsburgerschap te bezitten en van origine Fulle te zijn. U bent geboren in Banjul (Gambia) en woonde in Serrekunda.

In uw kindertijd wordt u jarenlang misbruikt door uw oom. Dit zorgt ervoor dat u rond uw pubertijd gevoelens begint te krijgen voor mannen. U ontdekt zo dat u biseksueel bent.

Hoewel u op dat moment al een relatie met een meisje had (ene (N.C.)), begon u zeven jaar geleden een relatie met een jeugdvriend, (A.N.). U houdt uw relatie met (A.N.) wel geheim. In februari 2014 zet u een punt achter uw relatie met (N.C.) omdat zij begint te vermoeden dat u met jongens omgaat. Begin april 2014 wordt u op het strand in Senegambia betrappt door twee veiligheidsagenten terwijl u aan het kussen bent met (A.N.). Jullie worden geslagen en u wordt naar het ziekenhuis gebracht. Daar komt uw moeder u opzoeken en zij wordt door de agenten ingelicht over wat er gebeurd was. Hierdoor krijgt zij

een hartaanval en blijft ze in het ziekenhuis. U gaat diezelfde dag naar huis. Als uw moeder de volgende dag opnieuw thuiskomt, vertelt ze niemand over wat ze over u weet, behalve aan een nicht van haar. Ze kan uw bisexualiteit niet verdragen.

Op 5 mei 2014 overlijdt uw moeder. Op de begrafenis 's anderendaags openbaart de nicht van uw moeder aan de aanwezigen uw bisexualiteit en verklaart dat dit de oorzaak van de dood van uw moeder is. U bent op dat moment op de markt en u wordt daar ingelicht over het nieuws door uw broer (A.). U zoekt uw zakenpartner op in jullie winkel en vertelt hem wat er gebeurd is. Hij beslist u in zijn huis te verbergen. Tot uw vertrek zal u bij hem verblijven.

Uiteindelijk verlaat u Gambia op 8 oktober 2014 met het vliegtuig vanuit de luchthaven van Banjul. U wordt daarbij vergezeld door een vriend van uw zakenpartner die voor u een paspoort geregeld heeft. Via een paar tussenlandingen komt u aan in België op 9 oktober 2014. 's Anderendaags dient u een asielaanvraag in in België.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw originele Gambiaanse identiteitskaart neer bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

U verklaart niet terug te kunnen naar uw land van herkomst Gambia omdat u vreest door de autoriteiten vermoord te worden wegens uw bisexualiteit, die door uw familie in april-mei 2014 werd ontdekt (CGVS p. 9 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Ten eerste zijn uw verklaringen over uw biseksuele geaardheid en over uw beleving en ontdekking ervan volstrekt niet overtuigend. Zo verklaart u dat uw oom u seksueel misbruikte sinds uw achtste-negende (i.e. 1999-2000) tot hij stierf in 2004 en dat dat de reden is waarom u gevoelens voor beide seksen kreeg en u biseksueel bent geworden (CGVS p. 10-11). Als u daar even later om meer verduidelijking wordt gevraagd, herhaalt u dit standpunt en zegt u opnieuw dat het misbruik door uw oom de oorzaak is van uw bisexualiteit. Meer bepaald verklaart u dat u gewoon raakte aan het misbruik, dat u daardoor mannen niet kon weerstaan en zich zo ook tot mannen aangetrokken begon te voelen. U legt hierbij de nadruk op het fysieke aspect van het misbruik waardoor u naar eigen zeggen gevoelens voor mannen begon te krijgen: 'Toen ik een kind was, herinner ik me dat mijn oom me vroeg een blowjob te geven of aan zijn penis te zuigen. Hij nam me mee naar stille plaatsen en vroeg me mijn hand in zijn anus te steken. Als ik dan groter werd, kreeg ik gevoelens voor mannen' (CGVS p. 15). Evenzeer opmerkelijk in dit verband zijn uw antwoorden op de vragen wat bisexualiteit voor uzelf betekent en hoe u bent omgegaan met het aanvaardingsproces. Als u gevraagd wordt wat bisexualiteit voor u betekent, komt u niet verder dan te zeggen dat u gevoelens heeft voor beide seksen en wijst u andermaal op het misbruik door uw oom waardoor u gevoelens zou hebben gekregen voor mannen en wat u aldus deed begrijpen dat u biseksueel was (CGVS p. 14-15). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u reeds een relatie had met een meisje (op wie u oprecht verliefd was) toen u gevoelens begon te krijgen voor mannen. Gevraagd of dat niet vreemd voor u was, antwoordt u 'Voor mij was dat niet vreemd. Het misbruik was vroeger. Ik was daardoor aangetrokken tot mannen' en voegt u eraan dat u het als iets normaals zag dat u gevoelens kreeg voor mannen omdat u het naar eigen zeggen 'gewoon bent om misbruikt te zijn'. Gevraagd naar uw mening over het verschil tussen fysiek misbruik door een man en gevoelens hebben voor mannen, verklaart u dat het misbruik was dat tot de aantrekking leidde en u er zo naartoe groeide. Op de vraag hoe u zich voelde bij de vaststelling dat u gevoelens kreeg voor mannen en biseksueel werd door het misbruik door uw oom, antwoordt u dat het uw bedoeling niet was maar dat u toch verder moest met uw leven. U geeft hierbij wel aan dat u zich daar vragen bij stelde en dat het een impact had op uw algemene gemoedstoestand, maar als u gevraagd wordt om hier wat meer toelichting bij te geven, legt u een aantal weinigzeggende, zichzelf herhalende verklaringen af. Zo verklaart u dat u zich voorstelde dat u enkel met een meisje zou zijn, maar dat het tot een punt kwam dat u bij mannen wou zijn – daar kon u naar eigen zeggen niets aan doen omdat u verder moest met uw leven. U zei tegen uzelf dat het niet uw intentie was maar dat u het nu wel aanvaard heeft. Als u daarop gevraagd wordt wat dan uw gevoelens voor mannen heeft doen aanvaarden, blijft u bij vage en weinig duidende verklaringen als 'Mijn geest bleef bij mannen. Ik bleef ertoe aangetrokken', 'omdat ik realiseerde dat ik ook gevoelens voor mannen had. En ook voor vrouwen', 'ik moest het aanvaarden van mezelf' en 'omdat ik realiseerde dat ik gevoelens had voor beide geslachten' (CGVS p. 15-16). Even later legt u hieromtrent nog een aantal incoherente verklaringen af door enerzijds te zeggen dat u er zich slecht bij voelde dat uw familie negatief stond tegenover biseksuelen en u daar niet mee om kon en anderzijds dat u tegen uzelf zei dat u verder moest met het leven en u daarom gewoon aanvaardde dat u biseksueel was ('je moet doorgaan. Dat is de ironie van het leven. ik moest mijn leven redden' en 'ik heb gewoon aanvaard wie ik ben en met mijn leven doorgaan') (CGVS p. 16-17). Uit deze verklaringen hierboven opgesomd blijkt dat u bisexualiteit allerm minst voorstelt als een dermate fundamenteel kenmerk voor uw identiteit dat van u niet mag worden geëist dat u dit opgeeft, maar eerder als een logisch gevolg van seksueel misbruik op jonge leeftijd. Gezien de bijzonder ingrijpende

impact op uw leven en het mogelijk traumatische karakter van deze gebeurtenissen, is het allerm minst onredelijk om te verwachten dat de ontdekking dat u als gevolg hiervan gevoelens begon te krijgen voor mannen en hierdoor zelfs biseksueel geworden bent, gepaard gaat met meer reflectie, bedenkingen en twijfels die het schijnbare gemak waarmee u uw biseksuele geaardheid voor uzelf bleek te aanvaarden (zie boven), doorkruisten en desgevallend overstemden. Dit blijkt in casu niet het geval. Uw verklaringen met betrekking tot (de ontdekking van) uw geaardheid komen aldus summier en allerm minst doorleefd en aannemelijk over. Nergens uit uw verklaringen komt duidelijk naar voor dat u een relatie met een man verkiest omdat u tegemoet wil komen aan (oprechte) gevoelens of verlangens ten aanzien van mannen, of omdat u de nood hiertoe voelt, precies omwille van uw biseksuele geaardheid.

Hierbij dient nog gewezen te worden op een aantal weinig overtuigende verklaringen die u aflegt over de beleving van uw biseksualiteit. Als u gevraagd wordt wat u als biseksueel bij een vrouw vindt dat u niet bij een man vindt, verklaart u 'ik denk gewoon dat ik gevoelens heb voor beiden'; en als u de omgekeerde vraag gesteld wordt (nl. wat u als biseksueel denkt te vinden in een man dat u niet bij een vrouw zou kunnen vinden) 'misschien de blowjob omdat ik dat gewoon ben. Sinds mijn misbruik ben ik daaraan gewoon geraakt, aan penissen afzuigen'. U bevestigt dat u het bij dat antwoord over seks heeft en dat dat alles is wat u in een man zoekt dat u niet bij een vrouw kan vinden. U verklaart bovendien dat fysiek genot voor u hetzelfde is als oprechte gevoelens hebben voor iemand. Meteen daarna wijzigt u uw verklaringen echter door te stellen dat u niet enkel tot mannen aangetrokken bent wegens de seks maar dat het gaat om seks én dicht bij elkaar zijn: 'je bent gewoon aan de persoon. De structuur van de persoon'. Gevraagd om meer uitleg omtrent het verschil in deze structuur van mannen en vrouwen, vervalt u echter weer in fysieke aspecten door te zeggen: 'sommige mannen hebben de structuur van een vrouw: een groot achterwerk'. U antwoordt daarop positief op de vraag of u zich enkel tot mannen aangetrokken voelt op een fysieke manier, maar antwoordt anderzijds op de vraag 'wat met emotionele aantrekking tot mannen' 'ja dat ook'. Echter, uw verduidelijking van deze emotionele aantrekking blijkt zich wederom op fysieke en uiterlijke aspecten toe te spitsen. Zo verklaart u 'ja misschien niet omdat de persoon knap is of zo. Misschien kan de persoon voor zichzelf zorgen, er goed uitzien en zo' en 'soms zorgen ze niet voor zichzelf'. Als u gevraagd wordt wat u probeert te vinden bij mannen op het persoonlijke, psychologische of emotionele vlak (en dus niet op het fysieke of uiterlijke vlak), dat u niet bij vrouwen vindt, houdt u het op 'zoals de emoties.. De persoon is misschien knap' (CGVS p. 22-23). Op deze manier blijkt u biseksualiteit louter als een fysieke en seksuele aangelegenheid te beschouwen en op geen enkel moment als emotioneel of gevoelsmatig of als een seksuele geaardheid waarmee u zich identificeert.

Bovendien versterken de volgende vaststellingen in bijkomende mate de ernstige bedenkingen die kunnen worden geplaatst bij de door u geopperde biseksuele geaardheid. Volgens uw eigen verklaringen is biseksualiteit een taboe in de Gambiaanse samenleving, is het volgens uw geloof (de islam) 'haram', riskeren biseksuelen door hun eigen familie onteerd en verstoten te worden en worden biseksuelen gediscrimineerd in de maatschappij en kunnen ze zelfs wettelijk in de gevangenis belanden of vermoord worden door de autoriteiten. U bevestigt dat biseksuelen beter opletten wat ze doen en laten in uw land of dat ze anders serieuze problemen krijgen (CGVS p. 11-12). In dit opzicht is het bijzonder opvallend dat u verklaart in april 2014 op heterdaad betrapt te zijn door twee veiligheidsagenten op het strand van Senegambia terwijl u daar met uw vriend (A.N.) (zie onder) aan het kussen was (CGVS p. 9). Gezien het politieke en maatschappelijke stigma ten opzichte van biseksuelen in Gambia waarvan u zich uitermate bewust bent (zie boven), is het maar weinig aannemelijk dat u het risico zou nemen om op een openbare plaats als het strand tot intiem contact met uw vriend over te gaan. Uw verklaring dat het 's nachts was, dat er op dat moment niet veel volk was en jullie dachten dat niemand jullie zou zien (CGVS p. 13), is in deze niet toereikend: een strand blijft immers een openbare plaats (ook 's nachts) en zelfs als er niet veel volk aanwezig is kan het opmerken door één persoon voldoende zijn om problemen te ervaren; bovendien blijkt dat u zich ten volle bewust was van het gevaar dat u daar liep door zelf te zeggen dat er veiligheidsagenten op het strand patrouilleren (CGVS p. 13). Het is ook bijzonder opvallend dat u op jonge leeftijd (nl. toen u 14-15 jaar was) met een opvallend schijnbaar gemak een relatie begon met een andere jongen (i.c. (A.N.), dan 17-18 jaar) die voor u de eerste man was tot wie u zich aangetrokken voelde, amper twee weken nadat u hem leerde kennen. U stelde zich blijkbaar weinig vragen bij deze nieuwe, ongewone aantrekking, zoals blijkt uit de verklaringen waarnaar hierboven verwezen wordt (CGVS p. 19-20 + zie boven). Welnu, redelijkerwijze kan aangenomen worden dat uw beleving van uw geaardheid doorheen de jaren toch meer gekleurd, geschakeerd of doorleefd zou zijn, te meer daar u gedurende ongeveer zeven jaar een vaste (homoseksuele) relatie zou hebben gehad – überhaupt naast uw relatie met een meisje – die u niet openlijk kon beleven. Uit uw verklaringen blijkt geenszins dat u (de ontdekking en beleving van) uw biseksuele geaardheid als problematisch ervoer, ondanks de homofobe houding van uw maatschappij, godsdienst en familie. Dergelijk onvermogen om meer uitgebreide en meer genuanceerde verklaringen af te leggen betreffende de manier waarop u uw geaardheid opnam, doet in verdere mate afbreuk aan

de geloofwaardigheid van de door u geopperde biseksuele geaardheid. Dat u de ontdekking van uw eigen geaardheid, in een homofobe maatschappij als de Gambiaanse, ondergaan zou hebben zonder er al te veel bij stil te staan maar het daarentegen 'gewoon aanvaardde omdat u toch verder moest met uw leven' zoals u het zelf zegt, kan niet overtuigen.

Ten tweede, en in samenhang met voorgaande vaststellingen, kan er **evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring een vaste homoseksuele relatie te hebben gehad** met (A.N.) gedurende zo'n zeven jaar (CGVS p. 12), zijnde de relatie waardoor u de door u aangehaalde problemen in Gambia zou gekend hebben en waardoor u uiteindelijk uit uw land vluchtte. Zo kan u wel enige biografische gegevens geven van (A.N.) (zoals zijn geboortjaar, zijn woonplaats, zijn beroep en de namen van zijn ouders, broers en zussen, professionele bezigheden en interesses, CGVS p. 18-19), maar blijft u wel erg beknopt wanneer u vragen worden gesteld die betrekking hadden op elementen waarmee de intimiteit van jullie relatie kan beoordeeld worden. Gevraagd hoe u ontdekte dat (A.N.) ook openstond voor mannen, verklaart u dat u heel dicht bij hem stond, altijd bij hem was en ontdekte dat hij ook gevoelens voor mannen had, maar als u gevraagd wordt hoe u dat ontdekte, kan u daar geen overtuigend antwoord op geven ('Hij ging uit met mij vroeger. Later wist ik dat hij bi was'). Als u gevraagd wordt hoe jullie vriendschap evolueerde naar een relatie, beperkt u zich tot 'hij was een vriend. Hij trok me aan' en kan u niet zeggen wat in hem u zo aantrok of wat (A.N.) zo speciaal maakte voor u ('je doet normaal dingen samen. We gingen ook samen naar school. Ik ben aangetrokken tot mannen. Hij was de eerste tot wie ik aangetrokken was' en 'hij is zo close bij mij. We zijn hele goede vrienden. Ik heb niemand anders nodig'). U haalt aan dat (A.N.) een vriendin had toen jullie samen waren (net zoals u samen was met het meisje (N.C.) overigens), maar of hij met haar samen bleef of van haar wegging weet u niet, evenmin als of hij ooit aanvaringen had met haar in verband met zijn omgang met jongens. U heeft daar zelfs niet naar gevraagd – naar eigen zeggen wou u dat niet vragen omdat hij zo dicht bij mij was, hij zei dat hij ook bi was, hij een vriendin had en ik ook (CGVS p. 20-21 & p. 23). Gezien de lange duur van uw relatie met (A.N.) (zo'n zeven jaar) en gezien het feit dat jullie allebei tegelijk een heteroseksuele relatie onderhielden met een vrouw, zou er toch verwacht worden – des te meer wanneer biseksualiteit wordt beschouwd als zijnde afwijkend en sterk wordt veroordeeld door de maatschappij – dat jullie het onderwerp van de verhouding en eventuele problemen met elkaars vriendin zouden hebben aangesneden. Het is niet geloofwaardig dat uw partner dit bijzonder essentiële element in zijn leven (met name het onderhouden van een geheime, homoseksuele relatie tijdens een gelijktijdige, heteroseksuele relatie) niet zou hebben gedeeld met u, noch dat u hier zelf niet naar zou hebben gepeild, te meer omdat u zelf aangeeft dat jullie met elkaar over jullie vriendinnen spraken. Daarnaast vraagt het CGVS zich af waarom u twee relaties tegelijkertijd onderhield (een biseksuele geaardheid impliceert immers niet automatisch een dubbele relatie op het zelfde moment); u verklaart dit doordat u gevoelens voor beiden heeft, maar waarom u dan een relatie met allebei had kan u maar moeilijk uitleggen. Zo verklaart u dat het misbruik door uw oom u gevoelens deed hebben voor mannen (i.c. (A.N.)) en aangezien u al een relatie met een meisje had, had u een relatie met beiden. Als u erop gewezen wordt dat u toch een einde kan maken aan een relatie, antwoordt u met het weinig overtuigende 'ik was ook verliefd op haar maar later begon ze me te vervelen, daarom maakte ik het gedaan' (CGVS p. 21-22). Dergelijke oppervlakkige verklaringen zeggen maar weinig over de redenen waarom u twee relaties tegelijkertijd zou onderhouden (één met een man en één met een vrouw) en doen in verdere mate afbreuk aan de door u geopperde biseksuele beleving en relatie met (A.N.) gedurende zo'n zeven jaar.

Een ander element dat de ongeloofwaardigheid van uw relatie met (A.N.) aangeeft, ligt in deze context ook op het onaannemelijke risico dat u nam door met (A.N.) in april 2014 op een openbaar strand met patrouillerende veiligheidsagenten over te gaan tot intiem contact (zie boven). Ook het feit dat u geen nieuws heeft van (A.N.) sinds jullie betrappt waren op het strand en vooral dat u niet heeft geprobeerd te weten te komen waar hij is of wat er met hem gebeurd is (zelfs niet via uw zakenpartner die uw problemen begreep en bij wie u de laatste maanden voor uw vertrek verbleef) (CGVS p. 23), draagt weinig bij tot de geloofwaardigheid van uw relatie met (A.N.).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde biseksuele geaardheid en relatie met (A.N.), zodat **evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen die u aanhaalde omwille van uw relatie met (A.N.) en het bekend raken van uw biseksualiteit**. De aangevoerde feiten en context zijn immers wezenlijk verbonden met uw vermeende geaardheid en relatie (m.n. het feit dat u in april 2014 werd betrappt door veiligheidsagenten, dat uw moeder zo te weten kwam dat u biseksueel was, zij daardoor een hartaanval kreeg en later zelfs overleed en dat haar nicht dit aan de rest van uw familie openbaarde op de begrafenis van uw moeder – hierna ging u onderduiken en verliet u het land).

Wat betreft deze door u aangehaalde feiten, dient overigens gewezen te worden op een aantal zaken die bijkomend wijzen op het onaannemelijke karakter van deze feiten. Zo verklaart u dat uw moeder overleed op 5 mei 2014. Daarvoor, meteen na het incident op het strand begin april 2014, had ze in het

ziekenhuis al een hartaanval gekregen omdat ze daar uw bisexualiteit vernam. Nadat ze uit het ziekenhuis ontslagen was een dag later, vertelde ze over uw geaardheid aan haar nicht maar toch overleed ze een maand later, naar eigen zeggen als gevolg van wat ze over u te weten was gekomen. Op haar begrafenis 's anderendaags lichtte de nicht van uw moeder de rest van de familie in over uw geaardheid; voor u de reden waarom u ging onderduiken en uiteindelijk uit uw land vluchtte (CGVS p. 2-3, p. 4 & p. 9-10). Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) daarentegen had u over dit overlijden van uw moeder niets gezegd toen u gevraagd werd een overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land (CGVS vragenlijst 13.10.2014 vraag 3.5); meer nog, u geeft daar haar naam, zegt dat ze ongeveer 45 jaar oud is en dat haar verblijfplaats Ebo Town Sachaba in Serekunda is. Opvallend daarbij is dat er in de DVZ-vragenlijst bij het informeren naar de verblijfplaats van de ouders ook de mogelijk 'datum overlijden' vermeld staat – hier geeft u dus enkel de verblijfplaats van uw moeder en zegt u, in tegenstelling tot wat u tijdens uw gehoor op het CGVS verklaart, opnieuw niets over haar overlijden (DVZ verklaring 13.10.2014 vraag 13A). Als er u opgemerkt wordt dat u op de DVZ had gezegd dat uw moeder in Ebo Town woont maar op het CGVS dat ze overleden is, verklaart u 'Ik zei dat ze daar eerder woonde. Ze vroegen niet of ze leefde of niet'. Op de opmerking dat u op de DVZ niet had gezegd dat ze overleden is, zegt u dat ze dat niet gevraagd hebben. U gevraagd hoe men dat op de DVZ dan had kunnen weten, verklaart u 'als u me dingen vraagt, dan antwoord ik. Als u dingen niet vraagt, dan kan ik daar geen antwoord op geven' (CGVS p. 25). Deze verklaringen zijn echter bijzonder pover als uitleg waarom u het overlijden van uw moeder en de link hiermee met uw bisexualiteit bij uw asielaanvraag op de DVZ aanvankelijk niet vermeld heeft. Immers, van een asielseeker mag verwacht worden dat hij de Belgische asielinstanties aan het begin van zijn asielprocedure op de hoogte brengt van alle elementen van zijn vlucht indien hij een gegronde vrees voor vervolging koestert. Het feit dat u de hartaanval van uw moeder, haar overlijden en de daaropvolgende begrafenis waar uw geaardheid werd geopenbaard pas in tweede instantie vermeldt tijdens uw gehoor op het CGVS, en niet op de DVZ, zonder daarvoor een overtuigende verklaring te geven, doet ernstige vragen rijzen rond de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten, meer bepaald over het (oorzakelijk) verband tussen het door u vermelde overlijden van uw moeder en haar begrafenis en uw beweerde geaardheid.

Daarnaast verklaart u dat u in de periode dat uw moeder overleed (begin mei 2014) vrijwillig stopte met werken en sindsdien thuisbleef bij uw familie; u werd daarbij gesteund door uw vader om te overleven (CGVS p. 4 & p. 25). Later legt u hierover andere verklaringen af door te zeggen dat uw probleem ontstond nadat uw moeder overleed en u dan niet meer bij uw familie kon blijven. Als u gewezen wordt op uw eerdere verklaringen, herhaalt u dat u niet meer kon thuisblijven en zegt u dat u bij uw vriend/zakenpartner in Kanifing South ging onderduiken en dat hij voor u zorgde sindsdien tot uw vertrek (CGVS p. 6 & p. 24-25). Deze versies van dit aspect van uw verhaal zijn echter dermate tegenstrijdig dat de geloofwaardigheid ervan op los zand komt te staan.

Verder verklaart u dat u na de slagen door de veiligheidsagenten op het strand naar het ziekenhuis werd gebracht en daar een doktersticket diende te kopen en toen u van het ziekenhuis weging kreeg u de tickets van uw opname. U zegt dat de agenten deze tickets aan uw moeder gaven toen zij daar toekwam. Uw moeder stak deze documenten vervolgens in haar tas en verder weet u niet wat er mee gebeurde (CGVS p. 12-13). Op de DVZ daarentegen verklaarde u dat u in het ziekenhuis documenten kreeg maar dat u ze allemaal verloren bent omdat u uw leven wou redden (CGVS vragenlijst 13.10.2014 vraag 3.9). Als u met deze afwijkende verklaringen wordt geconfronteerd, verklaart u 'Nee, dat zei ik niet. Ik gaf ze aan mijn moeder. Ze stierf dan dus ik weet niet wat er dan mee gebeurde. Ik had ze dus niet' (CGVS p. 13). Met dit antwoord blijft u echter volharden in één van twee afwijkende versies waarmee u zodoende geen verklaring geeft voor deze tegenstrijdigheid. Tenslotte dient gewezen te worden op een aantal incoherente verklaringen die u aflegt in verband met uw identiteitsdocumenten en uw reisroute naar België. Zo legt u tijdens uw gehoor op het CGVS uw Gambiaanse identiteitskaart neer (CGVS p. 5 + document 1), hoewel u bij het indienen van uw asielaanvraag had verklaard dat u nooit identiteitsdocumenten heeft gehad en er ook nooit heeft aangevraagd (DVZ verklaring 13.10.2014 vragen 25 & 26). U verklaart hierover dat u uw identiteitskaart verloren was maar het later terugvond en het daarom neerlegt tijdens het gehoor op het CGVS. Gevraagd waarom u op de DVZ dan zei dat u nooit identiteitsdocumenten had gehad, slaagt u er niet in een overtuigende verklaring te geven (CGVS p. 5). Over uw reisweg verklaart u dat uw zakenpartner een kennis van hem vond die uw reis regelde; deze man voorzag voor u een (Gambiaans) paspoort van iemand die op u leek waarmee u het vliegtuig kon nemen van Banjul naar België. Op welke naam dat paspoort stond of of er een visum in stond weet u niet; u zou naar eigen zeggen dat paspoort nooit opengedaan hebben en het enkel aan de douane getoond hebben. Verder weet u ook niet met welke luchtvaartmaatschappij u vloog of waar het vliegtuig tussenlandingen maakte; ook het aantal tussenlandingen onderweg kan u niet zeggen (CGVS p. 6-8). Het is echter maar weinig aannemelijk dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw identiteitsdocumenten, dat u dermate onwetend bent over de door u aangehaalde reisroute en niet eens

weet onder welke identiteit u reisde, als u uit vrees voor uw leven uw land ontvlucht – (identiteits)controles op luchthavens en tijdens een internationale vliegreis zijn immers zo goed als onontkoombaar en daarbij bestaat bovendien de mogelijkheid om grondig te worden ondervraagd over uw identiteit, reisweg en reisbedoelingen. Door bovenstaande incoherente verklaringen kunnen ernstige bedenkingen geplaatst worden bij de door u aangehaalde reisroute en ontstaat het vermoeden dat u op reguliere wijze en met een eigen, geldig internationaal paspoort – waarover u verklaarde er nooit één gehad te hebben (CGVS p. 5) – naar België bent gereisd en dat u uw reisdocument bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop en de omstandigheden waarin u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Hierdoor wordt uw algehele geloofwaardigheid nogmaals aangetast.

Op basis van alle bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst Gambia. Het document dat u neerlegt (i.e. uw identiteitskaart) verandert hier niets aan. Dit bevat immers louter identiteitsgegevens.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 2, sub c, 9, eerste lid en 10, eerste lid, sub b van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 1, A, (2), eerste alinea van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst naar het reisadvies voor Gambia van de FOD Buitenlandse Zaken en wijst erop dat homoseksualiteit door het Gambiaanse Strafwetboek verboden is. UNHCR stelt volgens verzoeker dat het voor sommige holebi-asielzoekers niet vanzelfsprekend is om zich duidelijk te identificeren. Onbekendheid met de begrippen en de sociale en culturele achtergrond van holebi's zijn van invloed op de manier waarop ze naar zichzelf kijken. Ook diepe schaamte kan leiden tot ontkenning van de geaardheid en heteronormatief gedrag. Vooroordelen en discriminatie in het land van herkomst kunnen het voor holebi's moeilijk maken om hun geaardheid te aanvaarden, waardoor het proces van realisatie naar aanvaarding traag kan verlopen, hetgeen het geval is bij verzoeker. Hij stelt dat hij vroeger een relatie had met een vrouw en dat hij eind 2012 een relatie begon met zijn vriend (F.).

Verder verwijst verzoeker naar een rapport waarin UNHCR stelt dat een gebrekkige kennis niet noodzakelijk de ongeloofwaardigheid van de seksuele geaardheid aantoonst. Geen betrokkenheid bij andere holebi's kan het gevolg zijn van andere elementen dan een gebrek aan ongeloofwaardigheid, zoals economische factoren, geografie, taal en culturele drempels, gebrek aan mogelijkheden, persoonlijke keuze en de angst voor onthulling. Verzoeker meent dat het CGVS een puur subjectieve beoordeling van de feiten maakt. Volgens hem kan de asielzoeker niet verweten worden geen ontmoetingsplaatsen voor holebi's in België te kennen. Van holebi's wordt volgens verzoeker verwacht dat zij actief zijn in de holebi-scene in België en, indien mogelijk, ook in het land van herkomst. De veronderstelling dat holebi's zich duidelijk moeten identificeren door zich te vereenzelvigen met de groep is volgens verzoeker stereotiep. Bepaalde holebi's zullen het nieuws gerelateerd aan holebi's volgen, anderen niet.

Verder stelt verzoeker dat het hebben van of uiting geven aan seksuele relaties in de privésfeer niet geloofwaardig wordt geacht omdat men als koppel steeds kan betrappt worden. Hun geaardheid uiten in het openbaar staat volgens het CGVS gelijk aan risicovol gedrag en is dus niet aanneembaar in een homofobe context, aldus verzoeker. Verzoeker vraagt zich af of die onvoorzichtigheid hem verweten kan worden. De eventuele moeilijkheden tonen naar verzoekers mening net aan dat hij zijn identiteit niet vrij kan en mag beleven, terwijl de seksuele geaardheid een fundamenteel aspect uitmaakt van de identiteit.

Vervolgens stelt verzoeker als volgt in onderhavig verzoekschrift:

"Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM;

Dat het begin van bewijs kan steunen op rapporten van Amnesty International en de International Human Rights Commission;

Dat het EHRM het volgende stelt aangaande de bewijslevering van het risico op een onterende behandeling:

"It is in principle for the applicant to adduce evidence capable of proving that there are substantial grounds for believing that, if the measure complained of were to be implemented, he would be exposed to a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3. Where such evidence is adduced, it is for the Government to dispel any doubts about it.(...) The foregoing principles, and in particular the need to examine all the facts of the case, require that this assessment must focus on the foreseeable consequences of the removal of the applicant to the country of destination. This in turn must be considered in the light of the general situation there as well as the applicant's personal circumstances. (...) Exceptionally, however, in cases where an applicant alleges that he or she is a member of a group systematically exposed to a practice of ill-treatment, the Court has considered that the protection of Article 3 of the Convention enters into play when the applicant establishes that there are serious reasons to believe in the existence of the practice in question and his or her membership to the group concerned."; (Arrest NA. V THE UNITED KINGDOM, 17 July 2008, Application no. 25904/07)

Verzoeker, die homoseksueel is, loopt het gevaar bij terugkeer naar het land opgepakt te worden door de ordediensten om dan een lange gevangenisstraf uit te zitten enkel en alleen omwille van zijn geaardheid.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Verwerende partij haalt deze elementen aan in hun beslissing.

Doch bij het nemen van een beslissing wordt hiermee geen rekening gehouden.”

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een attest van het Regenbooghuis te Brussel van 1 april 2015 en drie treintickets neer (rechtspiegingsdossier, stuk 8).

2.2.1. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. Vooreerst dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde bisexualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde bisexualiteit in de context van de homofobe Gambiaanse samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) zijn verklaringen over zijn biseksuele geaardheid en over de ontdekking en beleving ervan volstrekt niet overtuigend zijn, (ii) er evenmin geloof kan gehecht worden aan zijn verklaring gedurende zeven jaar een vaste homoseksuele relatie te hebben gehad met (A.N.), (iii) er bijgevolg ook geen geloof gehecht kan worden aan de problemen die hij omwille van zijn geaardheid en zijn relatie met (A.N.) zou gehad hebben en hij daarenboven tegenstrijdige verklaringen aflegde en (iv) zijn verklaringen over zijn identiteitskaart en zijn reisroute niet geloofwaardig zijn.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat hij eind 2012 een relatie begon met zijn vriend (F.), kan niet worden ingezien waar verzoeker het over heeft. Tijdens zijn gehoor op het CGVS verklaarde verzoeker immers dat hij zeven jaar voor zijn vertrek uit Gambia een relatie begon met (A.N.). Deze tegenstrijdige verklaring doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. Daarenboven dient erop gewezen dat nergens in de bestreden beslissing aan verzoeker verweten wordt dat hij geen ontmoetingsplaatsen voor holebi's in België kent of dat hij niet actief is in de holebi-scene in België of in zijn land van herkomst. Verder stelt verzoeker weliswaar dat het CGVS een subjectieve beoordeling van de feiten geeft, doch nergens doorheen zijn verzoekschrift geeft verzoeker *in concreto* weer waar of hoe verweerder bepaalde feiten subjectief zou hebben beoordeeld. Verzoekers verwijzing naar de richtlijn over seksuele geaardheid van UNHCR is evenmin van aard de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Verzoeker stelt immers enkel dat het voor sommige asielzoekers niet vanzelfsprekend is om zich duidelijk te identificeren, dat schaamte kan leiden tot ontkenning van de geaardheid en heteronormatief gedrag, dat sommige holebi's het nieuws gerelateerd aan holebi's volgen en anderen niet. Daarbij betreft hij geen enkele keer de informatie van voormelde richtlijn van UNHCR op zijn persoon.

Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde stukken (rechtsplegingsdossier, stuk 8), dient vastgesteld dat hieruit enkel blijkt dat verzoeker heeft deelgenomen aan een aantal activiteiten van het Regenbooghuis waarvoor hij zich met de trein naar Brussel verplaatste. Hieruit kan op zich evenwel niet worden afgeleid dat verzoeker biseksueel zou zijn. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Er dient dan ook vastgesteld dat verzoeker niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de

commissaris-generaal, hetgeen evenwel geen dienstig verweer is. De motieven van de bestreden beslissing vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS